

Publicerad 2007-07-16 15:31 av Sarajevo

och alla hoppade i takt

1.

hon sa att hon var tvungen att säga det

hon sa att det inte spelade någon roll

hon sa att allt varit i rörelse men sen stannat upp

hon sa att barnet varit en flicka

hon sa att hans mun hade vattnats och hennes ungdom lösts upp

hon sa att hon sista kvällen druckit hans blod och allt smakade aska

hon sa att hon hade spytt all luft ut ur varje cell

hon sa att han fortfarande levde men i underjorden av mensblod

och lukten av sin egen ruttnande kropp

hon sa att hon skulle göra samma sak om och om igen

2.

och jag undrar om jag kan ge mer

än utlösning eller upplösning

för det bästa av allt:

det mest triviala.

som cigaretten efteråt

som att sova

som att kräkas

som att förlösas

som vågspel

eller gränsstrider

som att bedra för att inte bedras

som utlösning för utlösning efter utlösning

som en maskin

3.

hon brukade sätta på dem bindlar

när hon inte stod ut längre

med deras tomma ögon

böjde bak armarna

för den där mekaniska smärtan

hon smörjde in dem varsamt med bensin

för att få bort lukten

ibland kände hon deras iskalla fingrar
alltid på fel ställe
hon gränslade dem
ibland la hon dem ovanpå
hon visste hur de fungerade
vart hon skulle borra med fingrarna
i deras döda kött

4.

jag tvingande henne att borra ner sina naglar
i bröstet ända ner till artärerna
ändå kom inget blod

5.

hopväxta på den mest atomkritiska nivån
hans atomer knivar bajonetter stickor vapen
hennes hud gift aska magsyra lava svavel
könsorganen var cancer
växte ut ur magen i huvudet växte in i lungorna
fick svårt att andas
varje andetag är en strid mot flykten för varje fylld lunga med aska
lite svartare lite mindre levande
i luften fanns små partiklar på festerna känslor som hopade sig i luften
i varje partikel något ovälkommet att finnas till var att väja för kulorna
att andas rätt luft
att hoppa i takt att aldrig vila

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sarajevo med Poeter.se id #9198 innehar upphovsrätten